

עפ"ת 20173/06/23 - רן וייס נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 20173-06-23 וייס נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 51151695585

בפני כב' השופט עמית י' צלקובניק
מערערים רן וייס ע"י ב"כ עוה"ד עומר ויזל
נגד מדינת ישראל ע"י ב"כ עוה"ד עו"ד מירי ביטון - הראל
משיבים

פסק דין

בפני ערעור על החלטת בית משפט השלום לתעבורה (כב' השופט ט' פרי, סגן נשיא) בהמש 14032-05-23 מיום 5.6.23 לפיה נדחתה בקשת המערער מיום 30.5.23 להארכת מועד להישפט בגין שימוש בטלפון נייד שלא באמצעות דיבורית בעת נהיגה ברכב ביום 20.3.23.

אין חולק כי הקנס בגין הדוח שולם, אלא שלטענת המערער ביצוע התשלום נעשה ללא ידיעתו, על ידי רעייתו, המופקדת על הנהלת החשבונות, כדי להימנע מתוספת פיגור, בעוד שהוא טרוד בעבודתו ברחבי הארץ; נטען על ידי המערער כי בכוונתו היתה להגיש בקשה להישפט בסוף חודש מאי, כאשר על פי הרישום בדוח ניתן היה להגישה עד יום 18.6.23, וכי רעייתו לא ידעה על כוונתו להישפט.

המערער טען כי הוא כופר בביצוע העבירה, ולדבריו לא החזיק בטלפון אלא ענה לשיחת טלפון שהתקבלה.

בית משפט קמא קבע כי תשלום הקנס מהווה הודאה, הרשעה ונשיאה בעונש, וכי אין להידרש לנסיבות התשלום כפי שנפסק ברע"פ 2937/17 גיל פלדמן נ. מדינת ישראל (2.4.2017); עוד צוין כי בדוח מפורטות נסיבות החזקת הטלפון - ביד הימנית בגובה ההגה, וכן מפורטים שמירת קשר העין ותנאי הראות. עוד צוין כי תגובת המערער המופיעה בדוח - "יש לי מעמד אולי זה היה לשניה..." , מהווה ראשית הודיה.

בערעור נטען כי הבקשה הוגשה על פי סד הזמנים, תוך 90 ימים, וכי בית משפט קמא שגה בכך שלא התייחס לכך, וכי מפסק הדין בעניין פלדמן עולה שההרשעה הופכת לחלוטה לאחר חלוף 90 ימים, ולפיכך אין מניעה להגשת הבקשה להישפט ככל שלא חלפו 90 הימים, גם אם קדם לבקשה תשלום הקנס. עוד צוינו החלטות שונות של בתי משפט לתעבורה המתירות הארכת מועד להגשת הבקשה במקרים דומים; כן הפנה ב"כ המערער לנוהל משטרת ישראל - אגף התנועה 02.231.06 העוסק ב"טיפול בפניות נהגים בדוחות תעבורה", הדן בחלק השלישי ב"הסבת הודעת תשלום קנס", שבו נקבע בסעיף 5(ג) כי אם הקנס שולם ולא חלף המועד לבקשת ההסבה - בתוך 90 ימים מיום המצאת הודעת תשלום הקנס - אפשר להסב את הדוח, כמפורט בנוהל (להלן - הנוהל).

ב"כ המשיבה טענה כי אין מקום לקבלת הערעור נוכח הקביעות בהחלטת בית המשפט העליון ברע"פ 641/19 אייל עמוד 1

מילר נ. מדינת ישראל (10.4.2019), וכי לנוכח דברי המערער בדוח אף עולה כי הוא מודה בביצוע העבירה.

אין מקום לקבלת הערעור.

אין חולקין כי על פי הוראות סעיף 229(א) לחוק סדר הדין הפלילי(נ"מ) תשמ"ב-1982, ניתן להגיש בקשה להישפט או לשלם את הקנס תוך 90 ימים מיום המצאת הודעת תשלום הקנס. על פי הוראת סעיף 229(ח) "שילם אדם את הקנס רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו", אולם הוראה זו לא תחול אם הוחלט על קיום משפט "אף על פי שהודיע באיחור על רצונו להישפט כאמור בסעיף 230". על פי סעיף 230 יש להציג "נימוקים מיוחדים" לצורך מתן היתר להישפט באיחור.

מצב דברים בו משולם הקנס ומוגשת לאחריו בקשה להישפט בתוך 90 הימים, כבעניינינו, נדון בעניין **אייל מילר** שהוזכר על ידי ב"כ המשיבה, שנקבע בו כי "**מלשון החוק עולה אפוא, כי בקשה להישפט היא דרך פעולה חלופית לתשלום הקנס, וכי שעה שהמבקש שילם את הקנס רואים אותו "כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו" - ומגבלת הזמנים המאפשרת להגיש בקשה להישפט בתוך תשעים הימים לפי סעיף 229(א)(2) לחסד"פ איננה חלה עוד בעניינינו. היינו: מששילם אדם את הקנס, יחול לגביו ההסדר הקבוע בסעיף 229(ח), ובקשות לביטול הקנס על ידי התובע או בקשות להישפט כרוכות בשיקול דעת ויתקבלו רק אם יעמוד המבקש בתנאים שאליהם מפנה הסעיף"**.

אין באמור, כפי שהובהר, כדי לחסום אפשרות לשכנע כי חרף המשוכה הגבוהה של תשלום הקנס שכמוהו כהודאה, עדיין מתקיימים טעמים מיוחדים לצורך מתן אפשרות להישפט; ואולם הטלת "האחריות" על כתפי אחר ששילם את הקנס, כטעם מרכזי ובלעדי למעשה, לבקשה להארכת מועד, אינה מהווה הנמקה שיש להתחשב בה, ואף בעניין זה נפסק כי -

"כידוע, סעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 קובע כי מששילם אדם את הקנס, רואים אותו כאילו הודה באשמה בפני בית המשפט, הורשע ונשא את עונשו. בית המשפט אינו מחויב לבחון האם הקנס שולם על ידי המבקש, או על ידי אחר, בהנחייתו של המבקש, על דעתו או בניגוד לדעתו, ואין די בטענה כי אחר שילם את הדו"ח כדי להצדיק מתן רשות ערעור (ראו והשוו: רע"פ 2937/17 פלדמן נ' מדינת ישראל (2.4.2017))." (רע"פ 7928/21 בועז יאיר חי ג'ינו נ' מדינת ישראל (נבו 21.11.2021)).

עוד אציין כי בעניין מילר הוגשה הבקשה להישפט קודם לתשלום הקנס, והכל בתוך מסגרת הזמן בת 90 הימים, וטענת ב"כ המערער בדבר המועד בו הפכה ההרשעה לחלוטה בעקבות תשלום הקנס, נעדרת נפקות.

ער אני לפסקי דין שבהם ניתנה אפשרות להארכת מועד חרף תשלום הקנס כאשר הבקשה להישפט הוגשה בתוך 90 הימים: כך בעניין - עפת (חי) 27382-01-23 **סרויה נ. מדינת ישראל** (29.3.23); עפת (מר) 51981-10-22 **גרופי נ. מדינת ישראל** (15.1.23); ואולם עיון במקרים שנדונו בפסקי דין אלה מעלה קיומן של נסיבות מיוחדות העשויות להוות טעמים מיוחדים המצדיקים קבלת בקשות להארכת מועד, ואין להקיש מהם לעניינינו של המערער.

עוד יש להוסיף, כי הוראת הנוהל שהוצגה מתייחסת לבקשה **להסבת** הדוח המוגשת בתוך 90 הימים, נסיבה שאינה מתקיימת בעניינינו של המערער.

החזקה המשפטית בסעיף 229(ח) מעמידה את משלם הקנס כמי שהורשע והוטל עליו עונש, ויש בכך כדי לשקף את החשיבות הרבה בסופיות הדיון בעבירות קנס. כאמור, אין על בית המשפט לפתוח בדיון מחודש כל אימת שנטען כי אחר שילם את הקנס, ובענייננו כאשר הקנס משולם כנטען על ידי קרוב, בתא המשפחתי, עולה, לכאורה, מודעות לתשלום.

המערער מעלה טענה כפירה כללית, ולנוכח פרוט הנסיבות על ידי השוטר, והדברים שנרשמו בדוח מפיו של המערער, לא עולה חשש לעיוות דין, כפי שקבע בית משפט קמא, ואין מקום להתערב בהחלטת בית משפט קמא גם מטעם זה.

הערעור נדחה.

המזכירות תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ה תמוז תשפ"ג, 14 יולי 2023, בהעדר הצדדים.